FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 28 maj 2002 [1]

1. Genom ansökan som inkom den 16 september 1996 har Förbundsrepubliken Tyskland yrkat att domstolen skall ogiltigförklara kommissionens beslut 96/666/EG av den 26 juni 1996 om stöd från Tyskland till Volkswagen-gruppen för fabrikerna Mosel och Chemnitz [2] (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

2. Förevarande mål vilandeförklarades genom domstolens beslut av den 4 februari 1997 eftersom föremålet för talan är detsamma som i den talan som väcktes av Freistaat Sachsen respektive Volkswagen AG och Wolkswagen Sachsen GmbH (nedan kallade sökandena) i målen T-132/96 och T-143/96.

3. Dessa mål gav upphov till förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i de förenade målen Freistaat Sachsen m.fl. mot kommissionen [3] (nedan kallad förstainstansrättens dom), genom vilken sökandenas talan ogillades.

4. Sökandenas överklaganden av förstainstansrättens dom registrerades som mål C-57/00 P respektive C-61/00 P.

5. Den tyska regeringen har intervenerat till stöd för sökandenas yrkanden i målen T-132/96 och T-143/96 liksom i målen C-57/00 P och C-61/00 P, och de grunder som åberopats i förevarande mål är samtliga, med undantag av två, desamma som de som tidigare har åberopats inför förstainstansrätten och under överklagandeförfarandet.

6. Emellertid hänvisar jag till mitt förslag till avgörande i målen C-57/00 P och C-61/00 P när det gäller dessa identiska grunder, av vilket framgår att jag anser att talan som förs i dessa mål är ogrundad.

7. Den tyska regeringen har vidare åberopat en grund som den i sin replik har givit följande rubrik: "Kommissionens felaktiga fastställande av sakomständigheter och överdrivna kontroll av stödåtgärderna".

1 — Originalspråk: franska.

2 — EGT L 308, s. 46.

3 — Förenade målen T-132/96 och T-143/96, Freistaat Sachsen m.fl. mot kommissionen (REG 1999, s. II-3663).

Denna består i själva verket av två delgrunder.

8. Den första delgrunden, enligt vilken det har gjorts gällande att kommissionen har fastställt sakomständigheter på ett felaktigt sätt, är i huvudsak identisk med den grund som förstainstansrätten behandlade i punkterna 220—257 i sin dom under rubriken "Betecknandet av avdelningarna för lackering och slutlig montering i Mosel II och Chemnitz II som 'utvidgningsinvesteringar'".

9. Eftersom dessa punkter i förstainstansrättens dom lämnades obestridda inom ramen för överklagandeförfarandet, saknade jag anledning att uttala min uppfattning om dem i tidigare nämnda förslag till avgörande. Jag ansluter mig dock till fullo till den utförliga bedömning som förstainstansrätten har gjort gällande denna grund och jag föreslår därför att den tyska regeringens första delgrund skall underkännas.

10. Den andra delgrunden, enligt vilken det har gjorts gällande att kommissionen har kontrollerat stödåtgärderna på ett överdrivet sätt, bygger uteslutande på föreställningen att kommissionen borde ha tillämpat artikel 92.2 c i EG-fördraget (nu artikel 87.2 c EG i ändrad lydelse). Därmed borde kommissionen ha utfört en kontroll av mindre omfattning än den som skall ske med tillämpning av artikel 92.3 i fördraget.

11. Det följer dock av mitt tidigare nämnda förslag till avgörande att kommissionen enligt min uppfattning inte handlade oriktigt när den tillämpade artikel 92.2 c i fördraget då det ifrågasatta beslutet antogs.

12. Jag föreslår därför att även den andra delgrunden skall underkännas och därmed att grunden skall underkännas i sin helhet.

13. Slutligen har den tyska regeringen åberopat ytterligare en grund som inte har varit föremål för förstainstansrättens bedömning och därför med nödvändighet inte heller har beaktats i överklagandeförfarandet.

14. Enligt den tyska regeringen har det ifrågasatta beslutet en motsägelsefull motivering och det strider därför mot artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG).

15. Denna motsägelse består konkret i att kommissionen i avsnitt III i det ifrågasatta beslutet anger att "VW... den 13 januari 1993 [beslöt] att senarelägga väsentliga delar av investeringsprojektet", men att den sedan i avsnitt XII gör gällande att "[de] framtida investeringarna för en ny måleri- och slutmonteringsavdelning i Mosel II är... en utvidgning av en redan befintlig kapacitet". Enligt den tyska regeringen innebär en senareläggning av investeringar att dessa ännu inte har genomförts medan en utvidgning av en redan befintlig kapacitet logiskt sett förutsätter att investeringarna har genomförts.

16. Kommissionen har emellertid med rätta gjort gällande att dessa två överväganden inte är motsägelsefulla eftersom de framställs i två helt och hållet olika sammanhang.

17. För det första utgör nämligen övervägandet om senareläggningen av investeringarna ett rent konstaterande av kommissionen av sakomständigheter som uppges i Volkswagens investeringsplan.

18. För det andra uttrycks övervägandet om utvidgningen av en redan befintlig kapacitet inom ramen för kommissionens bedömning av investeringarnas beskaffenhet, som kan utgöra antingen "greenfield-projekt" eller "utvidgningsinvesteringar". Dessa begrepp används endast inom investeringsområdet och anger närmare på vilket stadium i planeringen som anläggningen befinner sig när en fabrik eller enhet tas i bruk. [4]

19. Den omständigheten att en investering har senarelagts en dag står inte på något sätt i strid med omständigheten att denna investering, när den väl har genomförts, utgör en utvidgningsinvestering med avseende på planeringen av anläggningen.

20. Jag föreslår därför att talan inte skall bifallas på den av den tyska regeringen åberopade grunden att motiveringen i det ifrågasatta beslutet är motsägelsefull.

4 — Se förstainstansrättens redogörelse för investeringsbegreppen "greenfield-projekt" och "utvidgningsinvestering" i punkterna 238—257 i dess dom, särskilt punkt 246.

Förslag till avgörande

21. Med stöd av dessa skäl föreslår jag att domstolen skall

— ogilla Förbundsrepubliken Tysklands talan, och

— förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.